

[Melchior.]

slags problemer. Der vil være mange undtagelser og særsituationer at tage hensyn til. Man er kommet nogen vegne med dagpengeordning, afskedigelsesløn og andre ting, som gør situationen bedre i dag, end den engang har været, men hvad er det, der begrundes, at et menneske, der er producerende, får 90 pct. af sin gage, når hun eller han er syg, medens den, der administrerer, får 100 pct.? Er der nogen, der kan give mig svaret på det? Hr. Simonsen forsøgte forlods ved at sige, at funktionæren har en anden stilling i firmaet, en anden tilknytning til firmaet. Ja, det er rigtigt, og det kan jeg også svare på, hvorfor han har. Fordi han bliver behandlet anderledes. Det er da klart, at for lige ydelse, for lige loyalitet osv., osv. kræves der lige vilkår. Giv arbejdere, giv kvinder i 30, i 50 år samme vilkår, som mænd og funktionærer og tjenestemænd har haft i generationer og i århundreder, så garanterer jeg for, at gruppen arbejdere er lige så tilknyttet, lige så loyal, lige så reel og ærlig som gruppen funktionærer og vil vise de samme dyder.

På samme måde er det med spørgsmålet om opsigelsesvarsel, med spørgsmålet om intervaller for udbetaling af løn. Enhver funktionær føler fordel ved at få månedsløn. Hvorfor skulle man, fordi man producerer og ikke fakturerer, føle det bedre med 8 dages eller 14 dages løn, hvilket det også rent nationaløkonomisk og virksomhedsøkonomisk er vanvid at holde fast ved?

Sådan er der en lang række punkter, som trænger til at rodes op, og hensigten er sikkert ikke fra forslagsstillerne — det er da bestemt ikke min — at der skal være tale om lighed i betydningen ensretning, men der skal være tale om lighed i betydningen lige muligheder. Der skal ikke være en uniformering. Det behøver ikke at gå ud over bevægeligheden, fordi man tilgodeser mennesker, som har det tryghedsmæssigt set ringere end én selv.

Det er efter min opfattelse årtiets store opgave, der her er rørt ved, og jeg støtter varmt hr. Erling Dinesens tanke om en kommission, om den nu skal være på den anden eller den tredje måde. Vort parti vil gerne medvirke til et positivt, et langt og et grundigt arbejde om dette forhold.

Aage Frandsen (SF):

Det forslag, vi behandler, er på mange måder ganske utraditionelt i forhold til dem, vi er vant til at se på folketingets bord, på grund af dets korthed og enkelhed. Det ligner ikke det, vi plejer at se herinde. Det ligner mere en slags programmerklæring fra en organisation eller et parti, som skal viderebearbejdes, inden man lægger det på folketingets bord, for der er jo ikke tale om her, at man kan se, hvad forslagsstilleren i grunden har tænkt sig. Der er tale om nogle principper, som vi alle sammen måske kan tilslutte os, men hvad de principper i øvrigt indebærer, er det meget svært at tage stilling til, det er meget svært at se, hvad det i grunden er, man vil med det.

Hr. Melchior havde nogle rosende ord til forslagsstillerens parti om forslaget her. Nu er jeg ikke klar over, om det er hele fremskridtspartiet, der står som forslagsstiller, det tyder det ikke på, da man kun har hr. Ipsens navn med som forslagsstiller. Der er måske nok nogle pæne principper i det, men jeg synes, at man bruger folketingets tid på en lidt mærkelig måde, idet man simpelt hen ikke har bearbejdet tingene og vist, hvad det i grunden er, man vil med det, og vi har derfor svært ved fra anden side at tage stilling til det.

Når man så fra hr. Melchior's side får at vide, at der ligger en masse gode ting i forslaget, som man bør kunne være positiv overfor, så undres man i høj grad, når netop de samme partier, når der ligger et konkret forslag om at ligestille arbejderne med funktionærerne, så ikke er med. Vi har for ikke så lang tid siden her i folketinget diskuteret spørgsmålet om arbejdsløshedsunderstøttelse, og man har tidligere diskuteret spørgsmålet om sygedagpenge. Hvor var de partier da henne, som nu taler om, at man skal ligestille? De var i hvert fald ikke på den positive side.

Da vi havde fremsat vores forslag om fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, fik vi kun støtte fra ét parti, nemlig kommunisterne, mens alle andre partier, også de partier, der nu taler pænt om, at man skal ligestille, ikke var med. Det er netop et typisk eksempel på, at når vi taler i abstrakte baner om, at menneskene skal have det bedre og vi